

Nový Racek veselým smutkem prozářený

Jiří P. Kříž

Československý tým Martina Kukučky a Lukáše Trpišovského znovu, těžko už spočítáme jen tak z hlavy pokolikáté, zazářil. Tentokrát s Rackem Antona Pavloviče Čechova v Divadle v Dlouhé.

To je v Praze ta scéna, která podle grafomanského tria mizomusů (Mikulka, Škorpil, Švejda) trpí vyčerpaností. Proto nejspíš, to už ne podle jejich mínění, nové a nové nominace jejich inscenací nebo dílčích uměleckých výkonů na ceny divadelní kritiky.

Nepřekonatelné kvinteto

Naposledy se stejně výrazné interpretace notoricky známe mistrovny hry, ve které každý miluje někoho jiného, než kým je milován, dopustil Daniel Špinar v Kladně. I to už je vlastně dávno. A před ním už jen Petr Lébl Na zábradlí blahé paměti, a po něm možná ještě tak Vladimír Morávek v Hradci Králové.

Kukučku z Martina a Trpišovského z Prahy samozřejmě znáte jako tandem SKUTR. V několika posledních letech spojili síly ještě se scénografem Jakubem Kopeckým, kostymérkou Simonou Rybákovou a s hudebníkem Petrem Kalábem. Jejich tvorba je u nás jen těžko překonatelná, patří spíš Evropě než do kotliny.

Úžasné věci vyvedli na svět v Hradci: Labutí jezero, Oněgina, Pěnu dní, ale také v Plzni, na Otáčivém hledišti v Českém Krumlově atd.

Ostatně z Hradce do svého prvního kousku v Dlouhé stáhl SKUTR do role mladé herečky Niny Zarečné Marii Poulovou, ze které ještě víc než z její matky Zory Valchařové-Poulové vyzařuje rovnou smrtící energie, jakou ona vkládá do postav, jež na jevišti představuje. Nestává se často, aby matka a dcera krátce po sobě získaly ocenění za nejlepší herecké výkony roku.

Racek v Praze je zase po delší době velkým zážitkem vizuálním i dramatickým. Fantazie Rybákové i Kopeckého je nevyčerpatelná, a scénická Kalábova hudba zrakový zážitek ještě násobí orgií sluchovou.

Jen malá povídka?

Originální je herečka Arkadinová Kláry Sedláčkové-Oltové. Ne žárlivá lvice jen venkovských scén, ale rovnou celebrita s manýry, ale i mozkiem většiny současných hvězd televizních seriálů a bulvárních médií. Treplev Pavla Neškudy zcela v jejím stínu; vlastně mu nezbude nic jiného než se picnout.

Trigorin Petra Jeništy, prázdná nádoba vědomého sebepopření, vyhořelý Dorn Jana Vondráčka, smutná Máša Evy Hacurové utápějící hoře ve vodce, nicka učitelka Medveděnko Jana Meduny... Racek SKUTRu, to je obraz epochy i její odkaz.

Divadlo v Dlouhé Praha - Anton Pavlovič Čechov: Racek. Překlad Leoš Suchařípa. Režie SKUTR, scéna Jakub Kopecký, kostýmy Simona Rybáková, hudba Petr Kaláb. Premiéra 25. května 2017.

Hodnocení 85%